

De Zevende God

Zevende

Cecilia Campos

Published by Bad Girl Books, 2026.

This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

DE ZEVENDE GOD

First edition. April 5, 2026.

Copyright © 2026 Cecilia Campos.

ISBN: 978-9403881263

Written by Cecilia Campos.

"Als je lang in een afgrond kijkt, kijkt de afgrond ook in jou."

— Friedrich Nietzsche

De zevende god

IK BEN THALIA VAN DE Têmira-stam, het uitverkoren offer voor zeven goden. Onder hen is De Draak: angstaanjagend, fascinerend en gevaarlijk verleidelijk. Hij noemt mij zijn bruid, maar achter zijn goddelijke masker, schuilen geheimen die mijn eiland en mijn hart voorgoed zullen veranderen.

Wat begint als een heilig ritueel, verandert al snel in een spel van verleiding, wantrouwen en verboden verlangens. Met elke onthulling brokkelt mijn geloof af, want deze goden zijn niet wie ze lijken. Achter hun macht schuilt iets dat rauw en dierlijk is. Monsterlijk. En hoe meer ik ontdek, hoe meer ik twijfel aan alles. Zelfs aan mezelf. Want in de schaduw van hun waarheden, sta ik oog in oog met mijn eigen duisternis.

Misschien is het gevaarlijkste aan monsters niet wat ze zijn, maar wat ze in mij wakker maken.

Triggerwaarschuwing:

Dit verhaal bevat expliciete beschrijvingen van:

- seksueel geweld en dreiging,
- rituele seks,
- seks met monsters of niet-menselijke wezens,
- lichamelijk en psychisch misbruik,
- voyeurisme,
- en situaties van gevangenschap, dwang en machteloosheid.
- Ook komen thema's aan bod als manipulatie, machtsmisbruik en traumaverwerking.

Wees alsjeblieft voorzichtig als je gevoelig bent voor deze onderwerpen.

1. De maagd

OP DE DAG DAT IK GEOFFERD ga worden, schijnt de zon en fluiten de vogeltjes.

Serius?

Dit wordt misschien wel de moeilijkste dag van m'n leven, misschien zelfs m'n laatste en die stomme vogels doen gewoon hun ding?

Ik schiet overeind en voel m'n maag draaien. De knoop in m'n buik is gigantisch! Ik knijp en wrijf en dat doe ik best lang, maar dat rotding heeft blijkbaar besloten te blijven. Want vandaag is het zover. Het is de grote dag. Het hele dorp heeft het er al weken over. Ze denken dat ik hun gefluister niet hoor, maar hallo?! Ik hoor alles.

Vandaag is de dag dat ze me naar de goden brengen.

Ik knipper met m'n ogen en staar naar het plafond. Door de kieren in het dak valt zonlicht naar binnen dat danst over het hout in dwarrelende patronen, net zo wild als mijn gedachten.

Oké, misschien is 'geofferd worden' een beetje dramatisch. Ze gaan me heus niet vermoorden of zo. Tenminste... niemand weet precies wat er met bruiden gebeurt. Er is nog nooit een bruid die opgeofferd was teruggekomen of ergens nog gezien.

Maar ik kies er zelf voor te geloven dat ze mij gewoon aan de Goden geven. Als een cadeautje. Alsof dat zoveel geruststellender is

...

Mijn moeders stem zweeft de kamer binnen, zo zacht als de ochtendbries. "Thalia? Ben je wakker, Zonnetje?" Ze klinkt anders vandaag. Voorzichtiger. Alsof ik een zeepbel ben die bij het minste geluid uit elkaar zal spatten.

Ik kijk naar de deuropening en zie haar daar staan als een schaduw tegen het felle licht, haar contouren vervagend in de gloed.

"Ja, Moeder." De woorden blijven plakken in mijn droge keel.

Lyra komt binnen met wat kleren in haar handen. De mensen van onze stam noemen haar Maanvloed, maar voor mij is ze gewoon mama. Haar handen beven licht terwijl de koperen armbanden om haar polsen tegen elkaar aanklingelen, een zacht alarm in de stilte van de ochtend. Ze doet alsof er niks aan de hand is en lacht, maar kom op. Ik ken dat gezicht. Ik heb er m'n hele leven naar gekeken. Ze maakt zich zorgen.

"Het is tijd om je klaar te maken," zegt ze, terwijl ze wat kleding voorzichtig op mijn bed legt. Haar vingers strijken liefkozend over de stof. "De mooiste jurk van het eiland, voor de mooiste dochter." Ze trekt me overeind en begint me uit te kleden alsof ik weer een klein kind ben.

Serius?

Ze heeft me sinds m'n twaalfde niet meer aangekleed, maar whatever. Ik laat haar maar. Het geeft haar tenminste het gevoel dat ze nog iets onder controle heeft.

Arme mama, ze is waarschijnlijk nog banger dan ik.

Haar vingers zijn ijskoud wanneer ze die over mijn hals laat glijden. Ze besmeert mij daar met het kruidenwater dat we alleen gebruiken bij speciale gelegenheden. Lavendel, ja, maar ik ruik ook iets anders. Een of andere scherpe, bittere geur die m'n neusgaten binnendringt. Of misschien is het gewoon pure angst wat ik ruik. De hare. De mijne. Of van ons allebei, als in één grote angstsoep.

"Weet je nog wat ik je vertelde over de ceremonie?" vraagt ze, terwijl ze haar vingers door mijn lange, rode haar laat glijden om het te ontwarren.

"Ja," ik trek m'n schouders op en rol met m'n ogen. "Ik ben het meisje dat ze aan de goden gaan geven. Joepie. Supercool. Misschien krijg ik wel een standbeeld ofzo. *Hier staat Thalia, ze werd opgegeten*

door een God, maar kijk eens wat een cute jurkje!" Mama's gezicht doet even zo'n ding waarbij ze probeert streng te kijken, maar eigenlijk moet lachen. Ik zie het gewoon.

"Niemand gaat je opeten, gekke meid!" De witte jurk die ze over mijn hoofd laat glijden, is lichter dan ik had verwacht. Het materiaal voelt als water dat over mijn huid stroomt, versierd met blauwe borduurpatronen die de golven van de zee nabootsen. De traditionele symbolen van onze stam zijn met zorgvuldige steken aangebracht – de spiraal van het leven, de ster van de richting, de cirkel van eenheid.

Mama's vingers trillen een beetje terwijl ze het schelpenkettinkje vastmaakt. "Weet je ...," zegt ze zacht, "... toen ik zo oud was als jij, droomde ik ervan de uitverkorene te zijn." Ze lacht even nerveus. "Maar de zee koos jou, Thalia." Ze is een paar momenten stil en ik zie haar lippen trillen.

"Ik ben bang...," fluistert ze zo zacht dat ik het bijna niet hoor, "...maar ook trots. Zo verschrikkelijk trots."

Ze schuift koperen armbanden om mijn polsen, elk gegraveerd met symbolen zo oud dat zelfs de oudsten hun betekenis niet meer helemaal begrijpen. "Het zal goed gaan," zegt ze, maar haar stem breekt halverwege. "De goden zullen goed voor je zorgen."

Ik kijk in haar ogen en zie het meteen. Ze doet alsof, maar ik ben niet achterlijk. Dat is pure doodsangst, joh. M'n eigen hart bonkt als een gek en m'n handen zijn zo koud als die keer dat Milo en ik uren in het water hadden gezeten om die grote vis te vangen.

Alleen is dit erger.

Veel erger.

Ik slik en schraap mijn woestijndroge keel. "Wat gaat er precies gebeuren vanavond?" fluister ik, zachter dan ik eigenlijk wil klinken. Het is niet dat ik het niet weet. Natuurlijk weet ik het. Maar ik wil het uit háár mond horen.

Recht in m'n gezicht.

Geen bullshit meer.

"Je zult worden voorgesteld aan de Zeven...," zegt ze ontwijkend, terwijl ze een blauw lint door mijn haar vlecht, "... en één van hen zal je... uitkiezen."

Ja hoor, lekker vaag. Ik heb de verhalen heus wel gehoord, over hoe de goden zich "verenigen" met uitverkoren meisjes. Hoe ze kinderen maken die half god, half mens zijn.

En daar stopt het altijd. Daar gaat niemand verder op in. Het is alsof iedereen collectief besloten heeft dat het ineens heel gênant wordt als je je afvraagt HOE dat dan precies werkt. Want ja... oké, die goden komen uit de lucht vallen, ze nemen een meisje mee en dan? Word je een soort broedmachine, krijg je een goddelijk zaadje ingestraald ofzo? Of is het, eh, gewoon seks?

Ik bedoel, zijn goden überhaupt in staat om seks te hebben? Of is dat te menselijk voor ze? Misschien zijn ze zo'n beetje als vissen en spuiten ze gewoon wat magisch spul in de lucht en tadaa, binnen negen maanden heb je een mini-god? Of misschien is het meer de bijen en de bloemen, zo'n soort verhaal.

Ik weet het niet hoor, maar dat klinkt allemaal niet bepaald sexy.

En nu sta ik hier, in het mooiste jurkje van het eiland, met mijn haar in kunstige vlechten en die koperen ringen knellend om mijn polsen terwijl mama nerveus om me heen dribbelt alsof ze elk moment flauw kan vallen en vraag ik het me alleen maar harder af: hoe werkt dat nou ... seks met een God?

Doen ze het gewoon zoals Milo en Livia het in het bos deden? Ik bedoel, ik was erbij – oké, niet erbij bij, maar ik heb ze gehoord. Het gekreun en gestommel. En daarna liepen ze dagenlang rond met van die idiote grijnzen op hun gezicht. Is dat wat mij te wachten staat, maar dan met iemand die zichzelf 'De Draak, of Het Hert of De Slang' laat noemen?

Serius, dat klinkt meer als een nachtmerrie dan een droom.

Ik moet moeite doen om niet hardop te lachen. Mama heeft het door, want haar ogen schieten even naar mijn gezicht. "Wat is er, liefje?"

"Gewoon... ik moet opeens aan iets heel raars denken," zeg ik. Ik weet niet of ik moet toegeven waar mijn hersens naartoe zijn gesprongen, maar aan haar blik zie ik dat ze het ook eng vindt, het onbekende. Misschien is dat het wel: niemand weet écht wat er gebeurt in de grot. Er is nog nooit iemand teruggekomen om het te vertellen. Het is alsof de goden de meisjes opeten, of ze veranderen in mist, of ze veranderen in godinnen en verdwijnen naar een andere dimensie. Of gewoon, poef, weg.

"Waar dacht je dan aan?" vraagt mama zacht. Ze probeert me gerust te stellen, maar haar stem trilt als een konijn in het zicht van een valk.

"Of de goden wel seks hebben zoals mensen," flap ik eruit, voordat ik me kan bedenken. "Of misschien hebben ze wel een soort goddelijke methode om kinderen te maken. Iets magisch. Misschien toveren ze gewoon een baby in je buik."

Ze kijkt me aan met grote ogen en ineens moeten we allebei lachen. Het begint als een giechel, maar verandert in zo'n slappe-lach die alleen maar erger wordt omdat je weet dat hij ongepast is.

"Stel je voor ...," zegt mama door haar tranen heen, "... dat ze gewoon met hun ogen rollen en dat je dan zwanger bent. Of dat ze een hand op je hoofd leggen, een soort zegen geven en dat je negen maanden later ineens een baby hebt. Hoppa." Ze maakt een gebaar alsof ze een iets uit haar mouw tovert.

"Of dat ze allemaal om je heen gaan staan en dan komt er een lichtstraal uit het plafond en floept er een kindje in je buik," voeg ik toe. "Geen seks, geen gekreun, geen gedoe. Gewoon magie. Hoppakee."

Onze lach weergalmt door de kamer, terwijl de angst als een schaduw onder onze voeten kruipt. Misschien is dat wel typisch ons. Wij lachen alles weg.

Maar als ik erover blijf nadenken denk ik toch wel dat als ik nu dan tóch de bruid van een God moet worden, ik wel wil dat de seks dan wel een beetje spannend is of zo.

“Misschien...” zeg ik, als mama eindelijk weer normaal kan praten, “... misschien zijn ze wel zo onmenselijk knap dat je meteen zwanger wordt als ze je aankijken.” Ik kijk overdreven zwoel en mama schiet weer in de lach.

“Nou, als dat zo werkt, dan is het echt gevaarlijk,” zegt ze. “Dan zou iedereen op het eiland ineens godenbaby’s kunnen krijgen van één blik in hun richting.”

“Dát is waarom niemand ooit naar de goden mag kijken en er ook nooit iemand eentje face to face heeft gezien! Het is te riskant. Je raakt meteen bevrucht.” Serieus, ik ben mezelf niet meer.

“En daarom worden ze altijd in de grot gehouden, veilig achter slot en grendel,” gaat mama verder, “zodat ze niet per ongeluk hele volksstammen zwanger maken met hun goddelijke aantrekkingskracht.”

We liggen dubbel. Maar ergens – onder die grapjes en die slappe-lach – zitten nog steeds die zenuwen in mijn buik. Want wat als het echt iets is wat niemand zich kan voorstellen? Wat als ik straks in een kamer sta met zeven van die... goden en ze kijken me aan en er gebeurt iets dat ik nooit meer kan uitleggen? Dat ik, net als al die andere meisjes, nooit meer terugkom? Niet omdat ik dood ben. Maar omdat ik... veranderd ben? Of iets anders geworden ben? Iets goddelijks misschien?

“Denk je dat het pijn doet?” vraag ik ineens. De vraag glipt er heel zacht uit. “Met een god. Is dat... anders dan met een mens?”

Mama wordt stil. Ze laat de laatste armband om mijn pols zakken en aait over mijn hand. “Ik weet het niet, meisje. Ik hoop het

niet. Maar jij bent sterker dan je denkt.” Ze klinkt ineens heel serieus. “En als het niet goed voelt, dan bijt je gewoon van je af. Jij bent niet voor niets gekozen.”

Ik grijns. “Misschien zijn de goden wel heel gevoelig. Misschien moet ik gewoon hard ‘au’ roepen en dan schrikken ze zich rot.”

“Als er iemand is die een God kan laten schrikken, ben jij het wel,” zegt mama. En ik weet niet zeker of het een compliment is, maar ik neem het aan.

Dan ineens, lijkt het moment daar te zijn. De zon staat hoger en de stemmen buiten zwellen aan. Buiten hoor ik trommels en gezang en voel ik ineens een grote paniekgolf over me heen spoelen. Mijn benen willen niet, maar mama duwt me zachtjes richting de deur.

“Je kunt het,” fluistert ze. Ze kust me op mijn voorhoofd en duwt een lok haar achter mijn oor terwijl haar ogen in die van mij branden.

Buiten is alles anders. Overal zijn mensen, hun ogen als zoeklichten op mij gericht. Vanbinnen ben ik een cocktail van angst, opwinding en totale verwarring.

Wat als de verhalen niet kloppen? Wat als de goden eigenlijk gewoon enorme nerds zijn die de hele dag in hun tempels zitten uit te rekenen hoe ze mensen het beste kunnen ‘verbeteren’? Of wat als ze helemaal niet in seks geïnteresseerd zijn, maar liever willen praten over moeilijke dingen zoals het ontstaan van het universum?

Of wat als ze, zoals in de legendes, wél seks willen. Onbehoorlijk veel seks. En dan heb ik het met name over die ene god met de stomme bijnaam: De Draak. Wie noemt zichzelf nou De Draak? Een draak van een vent noemt zich zo. Hij zal wel super lelijk zijn. O. My. God. Wat nou als ze alle zeven super lelijk zijn en dat dát de reden is waarom niemand ze ooit face to face heeft gezien?

Ben ik straks gewoon een nummertje voor ze, een soort researchproject? Of ben ik echt de bruid van een god? En hoe weet je eigenlijk of je het goed doet, seks met een god? Is er een handleiding? Een godinnentraining? Word je ingewijd door een team van ‘ervaren’

priesteressen, die je inwrijven met honing en je leren hoe je een god moet benaderen zonder hem te beledigen?

Het zou typisch iets voor mij zijn... dat ik bijvoorbeeld, per ongeluk de verkeerde god zoen. Of dat ik struikel en met mijn gezicht in een goddelijke schoot land. Zouden ze me dan verbannen naar de onderwereld? Of moeten ze dan allemaal keihard lachen?

Ja, ik weet het. Zo zit mijn hoofd in elkaar. Zelfs als ik op weg ben naar de belangrijkste gebeurtenis van m'n leven, moet ik me voorstellen hoe het grandioos mis kan gaan.

De gedachten in mijn hoofd blijven razen terwijl we beginnen te lopen. Dwars door de menigte, door de zingende vrouwen, door de kinderen met bloemen en de oude mannen die mijn naam roepen. Iedereen kijkt, iedereen verwacht iets, maar niemand weet wat er écht gaat gebeuren, daarbinnen. In de grot. Daar waar de goden hun bruiden kiezen.

Misschien word ik straks gewoon gescand met zo'n goden-machine. Of krijg ik een holografisch gesprek met hun opperwezen en mag ik kiezen welke van de zeven mij het minst eng lijkt. Of misschien moet ik een soort toelatingsgesprek voeren? 'Waarom wil je bruid van de goden worden, Thalia?' Nou, omdat het moet van de traditie en omdat als ik het niet doe, ik onheil en verdoemenis uitroep over ons hele eiland?'

Ik kan wel janken van de zenuwen. Maar ik kan ook lachen. Want dit is allemaal te onwettelijk en te belachelijk om te geloven eerlijk gezegd.

Bij het hek van de grot met de grote drakenkop staat een kring van vrouwen te wachten. Ze trekken me in een soort cocon van bloemen, zalfjes en gezang. Hun handen zijn koud en hard en er is niks magisch aan. Eén van hen knijpt me in m'n arm terwijl ze een spreuk mompelt. "Niet bang zijn, meisje. De goden zijn zacht als de zee bij volle maan."

Yeah, right.

Dan begint die oudste te zingen en het gezang klinkt als golven die tegen de rotsen slaan, op en neer, op en neer: "Lang geleden, toen de sterren nog jong waren, kwamen ze met hun heldere huid en haar zo wit als schuim op de golven. Gekleed in glanzende gewaden en gekroond met macht. Zij schiepen ons uit klei en zeewater, bliezen leven in onze longen en gaven ons dit eiland om op te wonen."

Een tweede stem neemt het over: "Maar toen de grote storm kwam, de storm die bergen verzwolg en eilanden deed verdwijnen, vertrokken de Zeven. Ze beloofden terug te keren wanneer we hen het meest nodig zouden hebben."

Een derde stem vervolgt: "En nu zijn ze teruggekeerd, zoals voorspeld in de oude verhalen. Ze zijn gekomen om ons verloren kennis terug te geven en ons naar een nieuw tijdperk van voorspoed te leiden."

Hun handen bewegen over mijn hoofd, mijn schouders, mijn handen, terwijl ze heilige oliën aanbrengen die mijn huid doen tintelen.

"Dit kind...," zegt de oudste vrouw, "...is uitverkoren om de brug te zijn tussen onze wereld en die van hen. Een groot geschenk. Een grote eer."

Ik kijk naar m'n moeder, die daar maar staat te staan met haar armen om zichzelf heen geklemd alsof het fucking winter is of zo, terwijl het juist bloedheet is met die ochtendzon zo pal op ons hoofd.

Ze probeert te glimlachen, maar het is nep.

"Je zult het goed doen, Thalia," zegt ze, maar haar stem klinkt hol. "De goden zullen je goedgezind zijn. Je bent sterk en mooi. Ze kunnen niet anders dan van je houden." De woorden klinken ingestudeerd, als een gebed dat je vaak genoeg herhaalt in de hoop dat het waar wordt.

En dan loop ik de trap af richting de ingang van de grot. Ik kijk achteruit en zie dat de rest blijft staan en mijn moeder dus ook. Ze

zwaait en steekt een vuist in de lucht. Ik steek de mijne terug en vertel haar daarmee dat ik sterk zal zijn. Dat ik dit aankan. Terwijl ik geen idee heb van wat me te wachten staat. M'n ogen branden, maar er is geen denken aan dat ik ga janken.

Echt niet.

Niet vandaag.

De grot voor me is donker en vochtig. Mijn jurk zuigt zich vast aan mijn benen en mijn gedachten razen. Wat als ik straks daar sta, voor de zeven en ze beginnen me direct te analyseren met van die flitsende lichtjes, zoals in de verhalen? Of dat ze allemaal tegelijk beginnen te praten en ik geen idee heb wie er wat zegt?

Houd ik het droog, of val ik meteen flauw? Word ik omarmd, of geobserveerd als een proefdier?

Misschien moet ik gewoon een openingszin voorbereiden. *'Hoi, ik ben Thalia, ik ben dol op zwemmen en kokosbrood en ik ben hier om te ontdekken of seks met een god net zo awkward is als ik me voorstel.'*

"Ik zal onze mensen niet voor schut zetten," vertel ik mezelf. "Ik ga die goden recht in hun goddelijke smoel aankijken en ze laten zien dat wij mensen krachtig en niet bang zijn. Dát belooft ik."

M'n kin gaat omhoog, m'n schouders naar achteren, precies zoals mama me leerde. Maar niet omdat het hoort. Omdat ik Thalia ben en niemand, geen god, geen stamoudste, *niemand* gaat zien hoe bang ik eigenlijk ben.

Dit is het dan.

Game over.

Er is geen weg terug.

Van binnenuit de grot hoor ik trommels klinken en hun ritme verandert ineens van een enkele hartslag naar een complexe cadans die mijn bloed sneller doet stromen. Stemmen verheffen zich in een oude zang met woorden die ouder zijn dan het geheugen van ons volk.

"Thalia van de Temira Stam," een vrouwelijke stem klinkt uit de grot, maar ik zie niet wie het is. Ze zal wel een priesteres zijn of zo. Of een van de bedienden van de goden. "Je staat op de drempel van het goddelijke. Achter deze stenen wachten de Zeven op jou."

"Loop naar het licht," instrueert ze zachtjes. "Buig voor hen. Spreek alleen wanneer je wordt aangesproken. En Thalia..." ze pauzeert, "... wees dapper, kind."

En daar sta ik dan, voor die grote zwarte grot als een of ander offer.

Shit.

Niemand gaat met mij mee naar binnen. Natuurlijk niet. Mijn hart gaat als een bezetene tekeer en ik kan amper ademen terwijl ik achteromkijk, half hopen dat iemand — wie dan ook — me tegenhoudt of tenminste een bemoedigend knikje geeft.

De trommels gaan nu helemaal los in een soort waanzinnige geluidsmuur die zelfs de stenen onder mijn voeten laat trillen.

Fuck dit.

Eén stap en ik ben binnen.

2. De grot

EEN DUISTERNIS ZO DIK dat ik even denk dat ik mijn ogen niet open heb, omhult me als een deken. Het duurt even, maar dan begin ik het te zien – een zwak, blauwgroen licht dat uit de rotsen zelf lijkt te komen. Kleine plekken van gloed, als sterren in een ondergrondse hemel, wijzen me de weg dieper de grot in. Mijn vingers strijken langs de vochtige wand om mijn evenwicht te bewaren en mijn voetstappen klinken hol en eenzaam in de stilte, elke stap een beslissing om verder te gaan, dieper naar wat – of wie – op me wacht.

Het pad is smal, nauwelijks breed genoeg voor één persoon. Af en toe verlicht een brandende fakkel aan de wand mijn weg, de vlammen werpen dansende schaduwen die leven lijken te blazen in de oude rotstekeningen. Muurschilderingen van figuren met lange ledematen en vreemde hoofden, half mens, half dier, lijken me te volgen met hun primitieve ogen.

Mijn hart bonst in mijn borstkas als een gevangen vogel. De lucht hierbinnen voelt anders – zwaarder, ouder, alsof ik de adem van de berg zelf inadem. Er hangt een vreemde geur, een mengeling van vochtige aarde, brandend hars en iets anders, iets wat ik niet kan plaatsen maar wat mijn zintuigen scherp houdt, mijn waarnemingen intenser.

De gang maakt een bocht en het blauwgroene licht wordt sterker. Het pad wordt breder, het plafond hoger, tot ik plotseling in een enorme ruimte sta waar mijn adem in mijn keel stukt.

De hal is immens, het plafond zo hoog dat het verdwijnt in de schaduwen. Pulserende kristallen in de wanden verspreiden een spookachtig blauwgroen licht door de ruimte. Fakkels, gevat in

verweerde koperen houders, werpen warme gouden cirkels die met de schaduwen vechten zonder ze ooit volledig te overwinnen.

In een halve cirkel aan de overzijde van de ruimte staan zeven massieve stenen tronen, elk uniek in vorm en versiering, elk uitgesneden met symbolen van verschillende dieren. En op zes van die tronen zitten ze. De goden.

Holy shit.

Ik moet echt uitkijken dat ik niet in elkaar zak, mijn knieën voelen als pudding.

Ze zijn... jeetje, ze zijn niet wat ik had verwacht, maar tegelijkertijd precies zoals al die stomme verhalen vertelden.

Dat haar... o my god, het is zo wit dat het bijna neonlicht uitstraalt.

Hun huid? Alsof ze nooit een dag in de zon hebben doorgebracht, maar dan op een manier die niet ziekelijk is, maar perfect. Er is nergens een puistje, rimpeltje of een enkel oneffenheidje te bekennen. Ze zijn allemaal gebouwd als die stenen beelden bij de tempel, maar dan echt, met spieren die zelfs als ze stilzitten lijken te pulseren.

En dan die gezichten... scherp, alsof ze uit marmer zijn gehouwen, met ogen die dwars door me heen kijken. Te helder. Te wetend. Absoluut niet menselijk.

En holy moly, ze zijn allemaal zo vreselijk perfect dat het bijna pijn doet om naar ze te kijken! Ze zijn knap, maar niet knap zoals die stomme vissersjongens met hun achterovergekamde natte haartjes en six-packs die denken dat ze de jackpot van de genenloterij hebben gewonnen. Nee, dit is de soort schoonheid waarbij je hersenen kortsluiting maken en je denkt: oké, of ik heb een hallucinatie of iemand heeft de handleiding voor het maken van mensen compleet genegeerd en een geheel nieuwe soort uitgevonden.

Mijn blik valt eerst op de centrale troon, waar *hij* zit – De god die ze *De Draak* noemen. Zijn troon is een gevaarte zo groot dat je er met gemak drie vissersboten in kwijt zou kunnen.

Wat hij draagt is... tja, wat IS dat eigenlijk? Niet helemaal metaal, niet helemaal leer. Het is alsof iemand een koe en een kopermijn in elkaar heeft gepropt en er kleding van heeft gemaakt. Het vangt licht en kaatst het ook weer terug. Op zijn hoofd rust een hoofdtooi die de bovenkant van een drakenschedel nabootst—compleet met gekartelde hoorns die als vlijmscherpe dolken naar boven wijzen, schubben van gepolijst metaal die het licht vangen in regenboogkleuren en een centrale kam die zich als een bergrug uitstrekt van zijn voorhoofd tot zijn nek. De oogkassen van het beest zijn gevuld met gloeiende saffieren die pulserend licht uitstralen bij elke subtiele beweging van zijn hoofd. Maar het zijn zijn ogen die mij de adem benemen. Blauwer dan de diepste zee waar onze vissers niet durven komen en zo intens dat ik bijna wil vragen of het pijn doet om ze in je hoofd te hebben.

Ik moet super veel moeite doen om mijn ogen van hem af te rukken. Het is zo erg dat ik bijna mijn nek verrek in een poging weg te kijken. Mijn ogen hebben blijkbaar besloten dat ze een eigen wil hebben en die wil is: staren naar De Draak alsof hij de laatste kokosnoot op aarde is en ik drie weken niks gegeten heb.

Maar wanneer het mij eindelijk lukt, zie ik rechts van hem *De Stier* zitten. Tenminste het lijkt me dat dat de Stier is, aangezien hij een hoofdtooi op heeft en het een imposante constructie betreft van gepolijst metaal, gevormd als een stierenkop met horens die zeker een halve meter aan weerszijden uitsteken. De horens zelf zijn versierd met gouden ringen en ingelegde edelstenen die fonkelen bij elke kleine beweging van zijn hoofd.

Is zijn lijf nou zou groot of is zijn troon te klein? Zijn borstkas is zo breed dat drie normale mannen er naast elkaar zouden passen. Hij is gekleed in een leren tuniek met bronzen gespen en zijn enorme

spieren schreeuwen *kijk naar mij!* Zijn houding straalt pure dominantie uit, zijn gezichtsuitdrukking zo intens dat ik mezelf moet stoppen om niet een stap achteruit te doen.

Links van De Draak hangt *De Slang* over zijn troon als een dronken oom op een familiefeest. Waar *De Stier* eruitziet alsof hij bomen kan omduwen, lijkt deze god meer op iemand die je overtuigt om samen een boom te knuffelen. Hij draagt een gewaad van groene en zwarte stof dat zo glibberig oogt dat je zou zweren dat hij het van kikkers heeft gemaakt.

Zijn hoofdtooi is een wirwar van metalen strengen die doen denken aan een slang die ruzie heeft met zijn eigen staart. Het ding zit vol met smaragden die in het fakkellicht flikkeren als de ogen van katten die je vanuit de bosjes begluren. Zijn eigen ogen zijn goudkleurig met spleetpupillen die me doen denken aan mijn neef toen die een keer hallucinerende paddenstoelen at en beweerde dat hij met de geiten kon praten. Hij grijnst naar me met een lach die zegt: "Ik weet waar je je lievelingssandalen hebt verstopt en nee, ik ga het niet vertellen."

Naast hem zit *Het Hert*, een god wiens troon is versierd met uitgehouwen taferelen van bossen en rivieren. Hij heeft een rustigere uitstraling dan de anderen, maar is niet minder indrukwekkend.

Zijn gewaad is bruingroen, versierd met patronen van bladeren en bloemen in gouddraad. Zijn hoofdtooi is een verbazingwekkend complex hertengewei dat zich uitstrekt als een kroon van vertakkende takken, versierd met kleine bloemen en bladeren van goud en zilver.

Ondanks de imposante verschijning hebben zijn ogen een zachtheid, een compassie die contrasteert met zijn goddelijke statuur. Hij bekijkt mij met wat bijna op nieuwsgierigheid lijkt, zijn hoofd licht schuin zoals een hert dat zou doen bij het bestuderen van iets ongewoons.

Aan de andere kant, naast *De Stier*, zit *De Adelaar*. Zijn troon is hoger dan de anderen en hij is gekleed in een blauwgrijze tuniek met een mantel van veren, zo perfect gearrangeerd dat ze bijna echt lijken. Zijn hoofdtooi is een gestileerde adelaarskop, met een scherpe snavel die net boven zijn neus uitsteekt en vleugels die langs de zijkanten van zijn gezicht naar achteren lopen. De details zijn verbijsterend – elke veer is individueel uitgewerkt in metaal van verschillende tinten, van glanzend goud tot dof brons. Zijn ogen zijn scherp en analytisch en ze bekijken mij met een precisie die mij het gevoel geeft dat hij elk detail, elke zwakheid, elke gedachte kan zien.

De laatste bezette troon wordt ingenomen door *De Duif*. Een god wiens aanwezigheid een vreemde kalmte uitstraalt te midden van de intense energie van de anderen.

Zijn troon is lichter van kleur, bijna wit marmer, versierd met patronen van vleugels en wolken. Zijn gewaad is wit en zilver, los en stromend in tegenstelling tot de meer gestructureerde kledij van de anderen.

Zijn hoofdtooi is subtieler – een zilveren band met uitgewerkte duivenvleugels die vanaf zijn slapen naar achteren krullen, bezet met parelmoer en opaal die een regenboog aan kleuren weerspiegelen bij elke beweging. Ondanks de serene uitstraling detecteer ik spanning in zijn houding, alsof de kalmte die hij uitstraalt een bewuste keuze is in plaats van zijn natuurlijke staat.

De zevende troon, die van *De Vis*, staat leeg. Ik vraag me af waarom, maar durf de vraag niet hardop te stellen.

Ik sta daar, in het centrum van deze halve cirkel van goddelijkheid en voel me ongeveer zo groot als de kleinste teen van een mier.

Ik vraag me af of hun moeders hen bij de geboorte aankeken en dachten: "Jij lijkt op een stier, laten we je Stier noemen!" Of misschien hebben ze echte namen die zo heilig zijn dat als ik ze zou uitspreken, mijn tong spontaan in brand zou vliegen.

Ineens besef ik dat ik nog steeds in het midden van de kamer sta als een vis die per ongeluk op het droge is beland - mond open, ogen wijd en ongeveer net zo elegant. Mijn moeder schreeuwt in mijn hoofd dat ik moet buigen, maar mijn knieën hebben besloten vakantie te nemen.

Wanneer ik dan eindelijk mijn lichaam weer onder controle krijg, maak ik een buiging die meer weg heeft van iemand die struikelt over een onzichtbare steen.

"Ik groet u, O Zeven," mijn stem galmt onverwachts en ik schrik er even van, maar dan ga ik verder: "Ik ben Thalia van de Temira Stam, gezonden als... als bruidoffer."

Het woord 'bruidoffer' blijft in de lucht hangen en daardoor dringt plotseling de volle betekenis van mijn aanwezigheid hier tot me door. Ik ben hier als bruid. Een van deze wezens zal mij kiezen, mijn lichaam nemen en misschien wel een goddelijk kind bij mij verwekken.

Een rilling loopt over mijn ruggengraat, een mengeling van doodsangst en tot mijn eigen verbazing, ook een vreemde opwinding. Want ondanks hun angstaanjagende kracht en de onmenselijke perfectie van hun wezen, kan ik niet ontkennen dat ze prachtig zijn. Mooi op een manier die tegelijkertijd verheft en vernietigt.

Ik blijf geknield, mijn hoofd gebogen, wachtend op wat komen gaat. Mijn lot ligt nu in de handen van wezens die ouder zijn dan de bergen zelf en alles wat ik kan doen is het met waardigheid tegemoet treden.

3. De Draak

DE STILTE TUSSEN ONS voelt als een levend ding dat ademt en groeit. Ik blijf op mijn knieën zitten, mijn voorhoofd zo laag dat het bijna de koude stenen raakt. Mijn hart bonst zo hard dat het pijn doet en ik weet zeker dat zij het kunnen horen.

Niemand spreekt. Het enige geluid in de enorme kamer is het zachte knisperen van de fakkels en mijn eigen ademhaling, te snel en te oppervlakkig. Zweet parelt op mijn voorhoofd en glijdt langs mijn slapen, ondanks de koelte in de grot. De bloemenkrans op mijn hoofd drukt op mijn slapen als een kroon gemaakt van kiezels en spijt.

Uiteindelijk, na wat wel eeuwen lijkt, hoor ik een stem.

"Sta op, kind." De stem is diep en melodieus, met een vreemde zangerigheid die mijn ruggengraat doet tintelen.

Langzaam kom ik overeind en mijn benen trillen zo erg dat ik bang ben dat ik zal vallen. Ik houd mijn ogen nog steeds neergeslagen, zoals mij is geleerd en wacht op verdere instructies.

"Kijk naar ons," beveelt dezelfde stem.

Ik til mijn hoofd op en laat mijn blik over de halve godencirkel dwalen. De Draak in het midden, wiebelt ongemakkelijk met zijn linkervoet als een misplaatste gast op zijn eigen feestje.

Zijn blauwe ogen, fixeren zich op een denkbeeldig stipje ergens boven mijn hoofd en zijn kaaklijn trilt lichtjes, terwijl zijn vingers een onbestaand deuntje trommelen op de armleuning van zijn troon. Het is duidelijk dat hij hier geen zin in heeft, want hij zit daar als een kind dat gedwongen wordt op een familiefeestje te blijven, terwijl er thuis nieuw speelgoed op hem wacht.

Naast hem zit De Stier, die zo ver voorover leunt dat zijn troon bijna kantelt—een schril contrast met De Draak zijn onverschilligheid. Zijn donkere ogen glijden over mijn lichaam met de gretigheid van een kind dat een langverwacht geschenk uitpakt. Ik trek aan mijn jurk, alsof de dunne stof mij zou kunnen beschermen tegen zijn gretige en onbeschaamde blik.

"Een mooie...," broemt hij, zijn stem zo diep dat ik het meer in mijn borstkas voel dan in mijn oren hoor. "Sterk ook, zie ik. Brede heupen. Goede benen." Hij spreekt over mij alsof ik een prijskoe op de jaarmarkt ben en mijn wangen worden zo heet dat ik bang ben dat mijn bloemenkrans spontaan in brand zal vliegen.

"Zeker een verbetering ten opzichte van het vorige offer," zegt De Slang, zijn ogen als juwelen oplichtend in het flakkerende licht.

Tot mijn schok zie ik nu dat er vrouwen bij hem zijn – dienaressen, vermoed ik, gekleed in doorschijnende gewaden die nauwelijks iets verhullen. Een zit nu aan zijn voeten, haar hoofd rustend tegen zijn knie. Een andere staat achter zijn troon, haar handen op zijn schouders.

Hij strekt een hand uit, trekt de staande vrouw naar voren en laat zijn hand nonchalant over haar borst glijden terwijl hij mij blijft aankijken. Zijn lippen krullen in een glimlach die me doet denken aan een roofdier die zijn prooi bekijkt. Hij buigt zich naar haar toe en fluistert iets in haar oor, maar in de perfecte akoestiek van de grot versta ik alles: "Zij zou een mooie aanwinst zijn voor ons kleine clubje, vind je niet?"

De vrouw knikt gehoorzaam, maar in haar ogen zie ik iets wat mijn bloed doet stollen. Ik besef met een schok dat zij ook ooit een "offer" moet zijn geweest.

"Deze is... anders," merkt Het Hert op, zijn stem zacht en nadenkend. "Er is iets in haar ogen. Een vonk."

"Of een storm," lacht De Adelaar en zijn scherpe blik doorboort me. "Ik zie opstandigheid daar. Het zal interessant zijn die te temmen."

De Duif spreekt niet, maar bestudeert mij met een vreemde intensiteit die tegelijkertijd kalmerend en verontrustend is.

En dan besef ik iets vreemds. Ze spreken allemaal mijn taal. Niet een goddelijke taal die ik wonderbaarlijk kan verstaan, maar echt mijn taal, het dialect van de Temira Stam. Er zijn subtiele verschillen – hun klanken zijn preciezer, hun zinsbouw formeler, alsof ze een oudere, zuiverdere versie spreken – maar het is onmiskenbaar onze taal.

En waarom zou dat mij moeten verbazen? In de oude verhalen schiepen de goden ons en leerden ze ons alles wat we weten – inclusief hoe te spreken. Natuurlijk spreken ze onze taal... of beter gezegd, spreken wij de hunne. Geleerd van hun lippen duizenden jaren geleden. Dit besef, deze tastbare bevestiging van onze legenden, treft mij als een fysieke klap. Ze zijn écht. De scheppingsverhalen zijn waar. En ik sta voor hen, zo nietig als een zandkorrel voor de oceaan.

Mijn overpeinzing wordt onderbroken door het geluid van voetstappen en ik draai me om en zie een paar mensen gekleed in lange gewaden, de grot binnenkomen. Ze lopen met gebogen hoofden, hun houding onderdanig, maar met een zekerheid die aangeeft dat dit niet hun eerste bezoek aan deze plek is.

"Grote Zeven," zegt de oudste vrouw, haar stem licht trillend. "Wij brengen u het offer zoals beloofd. Thalia van de Temira Stam, onze meest gekoesterde dochter."

De Stier knikt goedkeurend. "Jullie hebben goed gekozen."

"Zij moet de Dans van Onderwerping uitvoeren," zegt een andere oudste, een man wiens baard tot aan zijn middel reikt. "Zoals de traditie dat voorschrijft."

Mijn hart zinkt. De Dans van Onderwerping.
Natuurlijk.

Ik ken de bewegingen, elke jonge vrouw van onze stam leert ze, hoewel slechts weinigen ooit geroepen worden om ze uit te voeren.

Het is een dans van totale overgave, bedoeld om de danser te strippen van alle trots en waardigheid. Ik had gehoopt dat mijn aanwezigheid alleen voldoende zou zijn.

"Ja," zegt De Slang en zijn tong flitst even tussen zijn lippen door in een gebaar dat te dierlijk is om menselijk te zijn. "Laat haar dansen. Laat haar tonen dat ze de eer die haar te beurt valt waardig is."

De Stier lacht, een diep, rommelend geluid dat door de grot echoot. "En laat ons haar... kwaliteiten beter beoordelen."

De Draak blijft zwijgen, zijn blik nog steeds van mij afgewend alsof het aanzien van een sterveling zijn goddelijke ogen zou bevleken.

Vanuit de schaduwen klinkt plotseling het doffe geluid van trommels. Eerst een enkele slag, dan nog een en nog een, tot een ritme ontstaat dat mijn hartslag lijkt te spiegelen – te snel, te bang, maar onmiskenbaar levend. De geluidsgolven weerkaatsen tegen de stenen wanden en worden versterkt tot het lijkt alsof honderden trommels tegelijk slaan.

En dan, als uit de rotsen zelf, stijgen ineens stemmen op. De stemmen zingen van opoffering, van onderwerping, van de vereniging tussen god en mens. De melodie is hypnotiserend in haar eenvoud en afschrikwekkend in haar intensiteit.

De mensen in de lange gewaden, ik vermoed priesters of zo, nemen posities in rond de rand van de kamer, hun lichamen subtiel op het ritme bewegend, hun ogen gesloten in een soort trance.

De muziek wordt luider en dringender. De trommels versnellen hun tempo en ik voel mijn hart meedoen, snel en wanhopig als dat van een gevangen vogel. Mijn lichaam herinnert zich de bewegingen die mij zijn aangeleerd, maar mijn geest verzet zich. Dansen voor hen? Mezelf tentoonspreiden als een stuk vlees voor roofdieren?

Maar wat voor keuze heb ik? Dit is waarom ik ben gekomen. Dit is wat er van mij wordt verwacht.

Ik neem een diepe, bevende ademhaling en stap iets naar achteren. De trommels bereiken een crescendo en ik weet dat het tijd is. Tijd om mezelf over te geven aan wat komen gaat.

Mijn armen verheffen zich langzaam, mijn vingers strekken zich uit in de eerste positie van de dans. Ik voel zes paar ogen op mij gericht. Nee, vijf, want De Draak kijkt nog steeds.

En dan, precies als de trommels een nieuwe maat beginnen, begin ik te bewegen.

4. Rebelle

MIJN LICHAAM BEWEEGT alsof het een eigen wil heeft. De dans zit in mijn spieren, in mijn botten, aangeleerd sinds ik klein was voor dit ene moment. Mijn voeten bewegen over de koele stenen vloer, mijn armen vormen sierlijke patronen die overwinning symboliseren – niet van mij, maar van degenen voor wie ik dans.

Maar waar de traditie eist dat ik mijn ogen nederig naar de grond richt, houd ik mijn hoofd recht. In dit moment denk ik helemaal niet na en ben ik puur gevoel. Achteraf zal ik me afvragen wat mij in godsnaam bezielt. Heb ik soms een doodswens? Maar dat is niet wat ik nu denk. Nu weiger ik te kijken als een verslagen wezen. Als ik een offer ben, dan zal ik er één zijn met waardigheid.

Ik voel de geschokte blikken van de priesters bij mijn kleine rebelle. Zo hoort het niet. Het meisje dat de Dans van Onderwerping uitvoert, moet gebroken zijn nog voor de dans begint – dat is het hele punt. Mijn rug zou gebogen moeten zijn, mijn schouders naar voren gekruld in een houding van schaamte en nederigheid. In plaats daarvan recht ik mijn ruggengraat en laat ik mijn bewegingen precies en beheerst zijn.

Mijn armen zwieren omhoog in een boog die de opkomst van de maan nabootst, mijn voeten stappen in het complexe patroon van de getijden. Elke beweging is exact zoals het moet zijn – perfect uitgevoerd, technisch feilloos.

Het licht in de grot verandert terwijl ik beweeg. De kristallen in de wanden pulseren sterker, hun blauwgroene gloed intensiveert met het ritme van de muziek.

De trommels versnellen en mijn bewegingen versnellen mee. Ik draai en mijn jurk zwiert om mij heen als zeeschuim. Mijn haren,

losgeraakt uit de zorgvuldige vlecht van mijn moeder, wapperen in een donkere wolk om mijn gezicht. De bloemenkrans vliegt van mijn hoofd af en belandt aan de andere kant van de ruimte, maar ik neger het.

Ik beweeg naar De Stier, de eerste in de halve cirkel. De dans vereist dat ik voor elke god een specifieke buiging maak, een eerbetoon aan hun individuele kracht. Voor De Stier moet ik mijn hoofd buigen en mijn handen op de grond plaatsen, symbolisch zijn hoeven kussend. Ik maak de beweging, maar houd mijn ogen op zijn gezicht gericht. Ik zie zijn uitdrukking veranderen van zelfvoldaan naar iets harder, bozer. Zijn neusgaten verwijden zich zoals die van een echte stier voor de aanval.

Ik draai me om en glijd naar De Slang. Voor hem moet ik mijn lichaam in een boog buigen, mijn armen golvend als zijn lichaam. Ik doe het, maar waar mijn blik onderdanig naar beneden zou moeten zijn, kijk ik hem recht aan. Zijn gouden ogen vernauwen zich, maar ik voltooi de beweging en ga door.

Voor Het Hert maak ik een sierlijke kniebuiging, mijn armen gespreid als een gewei. Hij kijkt me aan met die rustige, nadenkende blik en in zijn ogen zie ik iets wat bijna op goedkeuring lijkt. Dit verwacht me, maar ik heb geen tijd om erover na te denken.

De dans brengt me naar De Adelaar, voor wie ik mijn armen moet uitslaan als vleugels en mijn nek moet buigen in onderwerping. Ik spreid mijn armen wijd, maar houd mijn nek stijf. Zijn mond verstrakt tot een dunne lijn terwijl hij mij bekijkt met een scherpe, onderzoekende blik.

Voor De Duif maak ik een zwevende, vredige beweging die eindigt in een diepe buiging. Zijn vingers klemmen zich strakker om de armleuningen van zijn troon. Ook hij had niet verwacht dat ik zou weigeren mijn ogen neer te slaan.

En dan, eindelijk, brengt de choreografie mij naar de centrale troon, naar De Draak. De muziek bereikt een hoogtepunt, de

trommels gaan zo snel dat ze als één doorlopend geluid klinken. Voor hem moet ik neerknielen en mijn voorhoofd tegen de grond drukken in totale onderwerping.

Maar terwijl ik voor zijn troon sta, kijkt hij nog steeds weg, zijn blik gefixeerd op een punt in de verte. Mijn hart bonst in mijn keel—half opgelucht dat ik aan zijn beoordeling ontsnap, half gekwetst door zijn desinteresse.

Een stem in mijn hoofd fluistert dat ik blij zou moeten zijn dat tenminste één god me niet aanstaart als een stuk vlees, maar een andere stem schreeuwt dat zijn onverschilligheid erger is dan hun lust.

Geweldig.

Ik ben het enige offer ooit dat beledigd is omdat een god haar niet wil opeten. Misschien moet ik gewoon even zwaaien? *'Hallo! Hier ben ik! Vers vlees, speciaal voor u gereserveerd!'*

Ugh, wat is er mis met mij?

Om een reden die ik niet kan verklaren, steekt het. De anderen keken tenminste, al was het met minachting of lust. Zijn gebrek aan erkenning voelt erger. Ben ik dan zo onbetekenend dat ik voor hem geen blik waard ben?

Zonder na te denken over de gevolgen, doe ik iets dat waarschijnlijk geen enkele bruidoffer ooit heeft gedaan: Ik praat.

"Kijk naar me," zeg ik, mijn stem nauwelijks meer dan een fluistering, maar duidelijk hoorbaar in de perfecte akoestiek van de kamer.

En tot mijn verbazing draait hij zijn hoofd en richt hij zijn intens blauwe ogen op de mijne. Er is schok in die ogen, verrassing dat een sterveling zo brutaal zou zijn om een god direct aan te spreken.

Maar ik houd zijn blik vast en weiger terug te deinzen. In zijn ogen zie ik iets dat me doet denken aan de diepste delen van de oceaan – koud, vreemd, maar vol met geheimen en onontdekte

diepten. Er is een intelligentie daar die anders is dan bij de anderen, minder oppervlakkig, meer... peinzend.

Zijn blik verandert terwijl hij mij voor het eerst bekijkt. Ik hoop dat hij ziet dat ik, ook al ben ik bang, wel lef heb. Dat ik niet alleen mooi ben, maar dat er ook een scherpe intelligentie achter mijn ogen schuilt. En bovenal, hoop ik dat hij een vastberadenheid om mijn waardigheid te behouden ziet, zelfs nu.

Onze blik houdt vast en voor een moment lijkt de rest van de kamer te vervagen – de andere goden, de drummers, de priesters – alles verdwijnt in de periferie. Het is alleen hij en ik nu, vastgepind in dit vreemde moment van... herkenning?

De muziek gaat door, maar ik ben vergeten te dansen. Ik sta daar gewoon, gevangen in zijn blik, mijn lichaam bevroren midden in een beweging.

Dan wordt het moment verbroken door de donderende stem van De Stier.

"KNIEL!" Hij leunt voorover, speksel glinsterend op zijn onderlip. "Kniel voor mij, sterveling of ik zal dat mooie keeltje laten voelen hoe een god bezit neemt van wat hem toebehoort. Je zult smeken om genade lang nadat je stem het heeft begeven."

Zijn woorden breken de betovering en ik draai me half naar hem toe en zie de lust en wreedheid in zijn kleine ogen terwijl hij zich vooroverbuigt, klaar om mij te grijpen.

De kamer verstilt en de lucht voelt zwaar, geladen met de impliciete dreiging van welke straf zij ook passend vinden op mijn ongehoorzaamheid. De priesters houden hun adem in, de drummers aarzelen, hun handen bevroren boven hun instrumenten.

Ik aarzel, mijn lichaam strak van angst. Ongehoorzaamheid aan een god? Het is ondenkbaar. Niemand in de geschiedenis van onze stam heeft ooit een direct bevel van een god genegeerd. De straf zou... ik wil er niet aan denken.

Maar ergens diep vanbinnen, in dat deel van mij dat weigerde mijn ogen neer te slaan tijdens de dans, rijst koppigheid op. Een weigering om me over te geven aan wreedheid en macht alleen maar omdat het wreedheid en macht is.

En dus, tot ieders verbijstering, inclusief die van mijzelf, keer ik mijn rug naar De Stier toe en loop de paar stappen die nodig zijn om bij de Draak uit te komen. Zijn ogen hebben mij nog steeds niet verlaten en iets in die intense blik geeft mij moed.

Ik kniel voor zijn troon, met opzet heel langzaam. Maar waar traditie eist dat ik mijn voorhoofd tegen de grond druk, houd ik mijn rug recht en mijn ogen gericht op de zijne. Het is een daad van onderwerping zonder volledige overgave. Een erkenning van zijn macht zonder het verlies van mijn eigen identiteit.

Het moment dat mijn knieën de stenen vloer raken, verandert alles.